

også de kommende generationer kan få glæde af en bæredygtig vandforsyning.

Flere kommuner har ønsket at trække midler ud af vandsektoren og over i kommunekassen, bl.a. ved salg af kommunale vandværker. I Venstre bakker vi derfor op om dette lovforslag, der betyder, at kommuner, der ønsker at sælge vandværker, får reduceret statstilskuddet med et beløb, der svarer til 40-60 pct. af provenuet ved salget.

Med dette lovforslag mindskes tilskyndelsen til at sælge, og de penge, som borgerne har indbetalt til vand, kan således ikke bruges til andre kommunale formål. Store kommunale engangsindtægter skal ikke udnyttes til øget kommunalt forbrug, og på den måde undgår vi også at bidrage til overophedning af økonomien.

Det kommunale selvstyre bygger på, at der er forholdsvis tæt sammenhæng mellem skatte- og serviceniveauet, og forskelle i skattetryk og tilhørende serviceniveau skal være et udtryk for lokale prioriteringer. Venstre kan derfor støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg må sige, at det Venstre, som jeg kender gennem mange år, er det svært at finde i det her lovforslag, som jo entydigt bygger på en politisk aftale, der først og fremmest handler om at centralisere et område, som hidtil har været decentralt styret, decentralt, demokratisk styret. Det bliver nu afløst af en embedsmandscentralstyring, som skal placeres i Konkurrencestyrelsen, nogle embedsmænd, som ikke kan stille til demokratisk kontrol, noget, som burde ligge meget, meget fjernt fra Venstres tankegang. Men lad det nu ligge.

Det, vi i dag behandler, er stoploven, som jo er første skridt på vej til det, vi så ser mere detaljeret til efteråret, som er den indholdsmæssige del.

Når hr. Erling Bonnesen nu i sin ordførertale siger, at det her forslag skal betyde, at kommunerne ikke sælger vandværker f.eks. til et andelselskab eller lignende, mener hr. Erling Bonnesen så, at lovforslaget forhindrer det?

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Som spørgeren ganske rigtigt selv præciserer, handler de første ting om den lovpakke, der kommer i serviceeftersynet på et senere tidspunkt i året. Den første del er for ikke at komme

ind i ekspropriationslignende situationer, derfor mindsker man tilskyndelsen til at gå ud og sælge, som der har været begyndende tendenser til. Men det forbyder ikke, at man fortsat kan gå ud og sælge sin kommunale vandforsyning, hvis man ejer den. Så får det blot de konsekvenser, som lovforslaget indeholder, at så bliver der en reduktion i statstilskuddet.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Det er nemlig helt rigtigt, og de tendenser til salg, som især har været, er jo ikke mindst fremkommet, efter at man fra regeringens side spillede ud med det såkaldte serviceeftersyn af vandsektoren, hvor det ret hurtigt kom frem, at der muligvis vil komme en afgift på eventuelt salg. Hvis der er noget, der har fremmet et salg af kommunale vandforsyninger, så er det jo lige nøjagtig regeringens udspil til serviceeftersyn af vandsektoren. Før den tid var det meget, meget sporadiske overvejelser. Siden den tid har der været rigtig mange overvejelser, og der er også foretaget nogle salg. Så man kan vel sige, at initiativet først og fremmest har tilskyndet til salg.

Nu forstår jeg også, at hr. Erling Bonnesen klart og ærligt og redeligt siger, at det her ikke forhindrer salg. Det betyder en afgift, et mindre incitament, kan man sige. Men når salg nu ifølge det, hr. Erling Bonnesen sagde i sin ordførertale, skulle betyde, at pengene ikke kan bruges til andre kommunale formål, så må vi vel sige, at når det alligevel er sådan, at man godt kan sælge, blot man betaler en afgift til staten, så kan pengene altså godt bruges til andre kommunale formål – de 60 pct. eller de 40 pct., der er tilbage, kan altså godt bruges til andre kommunale formål. Resten ryger så i statskassen. Hvilke formål kan de så bruges til?

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Jeg kan jo forstå også på spørgerens fremlægning, at vi stort set er enige om udlægningen af teksten. Det er fuldstændig korrekt, at den rest, der måtte blive tilbage, såfremt en kommune går ud og vælger at sælge sin kommunale vandforsyning, kan man selvfølgelig anvende til de normale, sædvanlige, kommunale prioriteringer. Men det er netop også det, der formentlig er forventningen, nemlig at der ikke længere er den samme tilskyndelse til at gå ud og sælge, fordi der kun vil blive en rest tilbage.